

column

Katinka Slump

Oorlog

Een jaar of dertien geleden viel er bij ons een brief in de bus. Hij was afkomstig van de ouders van een klasgenoot van onze zoon en gericht aan alle ouders van groep 7. Het was een uitnodiging om een petitie te ondertekenen. De petitie hield het verzoek aan de school in om Daan uit de klas te verwijderen, omdat het onderwijs te zeer te lijden had onder zijn aanwezigheid. Daan was een jongen met ADHD. Hij was betrokken bij talloze incidenten. Ik had al gehoord dat andere ouders verhaal waren gaan halen bij de ouders van Daan naar aanleiding van zijn gedrag en dat daarbij de emoties hoog opliepen. Ik belde naar de school. Nog voor ik mijn verhaal kon doen, antwoordde de juf van mijn zoon: "Katinka, ik weet het al. Dirk zit hier tegenover mij." Dirk was de vader van een andere leerling uit groep 7. Hij heeft vier zonen, is recht door zee, integer, een man uit één stuk. Het type waarmee je de oorlog kunt winnen. Hij weet dat een maatschappij wordt gebouwd op solidariteit, niet op selectie. Dirk had na het lezen van de brief zijn jas en klompen aangeschoten en was naar school gelopen om zijn ongenoegen kenbaar te maken. Ondanks Dirk was ik er niet gerust op. Ik vermoedde dat er ouders zouden zijn die de petitie zouden ondertekenen, en wat dan?

Toen mijn man thuis kwam, gaf ik hem de brief. Hij aarzelde geen moment, pakte de klassenlijst en de telefoon. Ruim vier uur later had hij alle ouders van de klas gesproken. Hij had hen gevraagd om af te zien van de ondertekening van de petitie en eerst de stappen van de school af te

wachten. In alle rust had hij de verhalen aangehoord en zijn eigen standpunt toegelicht. Hij deed wat hij moest doen. Mijn man is dokter, kinderdokter.

Geen van de ouders ondertekende de petitie. Er kwam een voorlichtingsmiddag voor de klas en een ouderavond voor de ouders. Triversum, een centrum voor kinder- en jeugdpsychiatrie, verzorgde de voorlichting. De pijn bij de ouders van Daan zat diep. De ouderavond werd op de band opgenomen, zodat zij later konden terughoren wat er over hun zoon was gezegd. De begeleiding op school werd verbeterd, Daan bleef in zijn klas en zijn

Een hechte klas en een trotse juf was het resultaat van

klasgenoten leerden hoe zij hem konden helpen om met zijn beperking om te gaan. Een hechte klas en een trotse juf was daar uiteindelijk het resultaat van.

Sindsdien zag ik nog vele, vele 'Daantjes'. Honderden ouders kwamen bij mij om advies en/of bijstand, omdat hun kind net als Daan niet langer welkom was op school. Wanhopige ouders die soms machteloos verder in hun schulp kropen of zich wanhopig verzetten en eenzaam de strijd aanbonden. Een strijd die bovendien door de jaren heen alleen maar zwaarder is geworden. Schoolbesturen werden machtiger, selectie om

onderwijskwaliteit te bevorderen lijkt inmiddels acceptabel en de toon waarmee kinderen worden weggezet is verhard. Steeds moeilijker wordt het om voor 'de Daantjes' een plekje te bemachtigen. Steeds vaker sta ik volkomen machteloos tegenover scholen voor wie het belang van die individuele leerling ondergeschikt is aan de vele andere belangen die op scholen spelen.

Dit proces kan niemand zijn ontgaan. De kwetsbare positie van ouders is algemeen bekend. Op dit moment ligt er het wetsvoorstel Passend Onderwijs om dit proces een halt toe te roepen. In de wet Passend Onderwijs laat de minister echter na om als overheid haar verantwoordelijkheid te nemen. Zij legt de zorg voor het recht op onderwijs volledig in de handen van de schoolbesturen, die zullen gaan bepalen of een leerling zorg nodig heeft en hoe aan het onderwijs wordt vormgegeven.

Met dit voorstel slaat de minister het fundament weg onder ons onderwijsstelsel. Dit stelsel is gebaseerd op het recht op onderwijs van een leerling en het recht op opvoeding van ouders. De minister laat ten onrechte haar taak om zorg te dragen voor goed onderwijs over aan schoolbesturen. Zij plaatst met deze wet het recht op onderwijs op het drijfzand van de willekeur van onderwijsinstellingen. Ouders en leerlingen zijn daardoor vogelvrij. Ik vrees dat te veel Kamerleden dit beleid zullen ondertekenen. Wat te doen? Wie pakt de pen of de telefoon? Met wie kan ik deze oorlog winnen?

Katinka Slump is advocaat onderwijsrecht, werkzaam bij de stichting Juridische Dienstverlening Onderwijs (Judion), en lid van diverse werkgroepen van de Nederlandse Vereniging Onderwijs Recht (NVOR). Zij beschrijft voor Balans Magazine diverse voorvallen uit haar praktijk. Katinka Slump is getrouwd met een kinderarts en moeder van vijf kinderen, waarvan de twee jongsten een tweeling.